

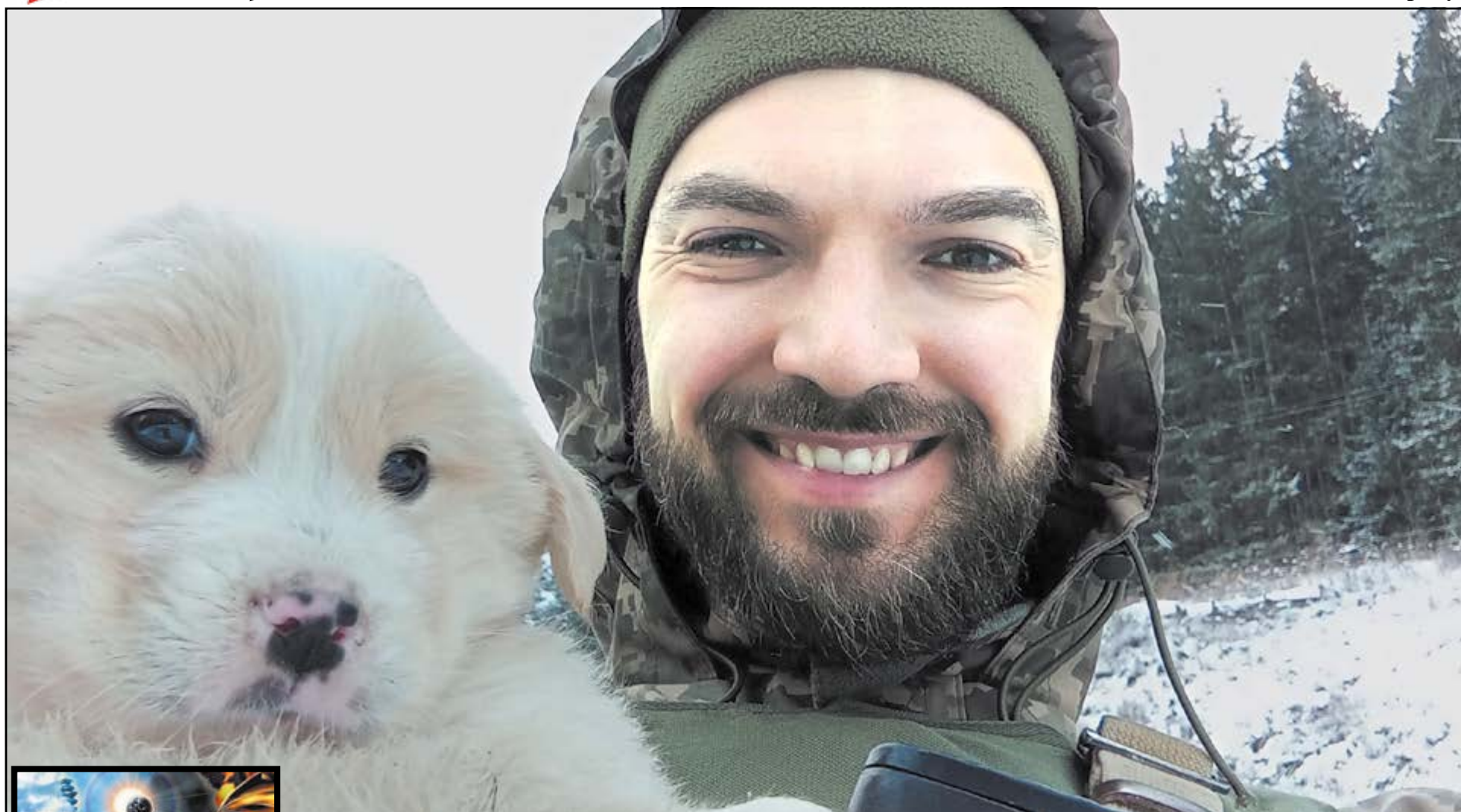
САЙТ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» В ІНТЕРНЕТІ
WWW.COSSACKLAND.ORG.UA

Козацький край

Лівобережжя

№ 12 (129),
листопад 2023 року

МИ АБСОЛЮТНО РІЗНІ З ВОРОГАМИ...

Малюнки Олега ШУПЛЯКА і Олексія БОНДАРЕНКА, фото Олександра ДУБИНИ

МУЗИКАНТ ОЛЕКСАНДР ДУБИНА І ХУДОЖНИК ВАСИЛЬ ПЕРЕВАЛЬСЬКИЙ МАЮТЬ «КОРИННЯ» З ОДНОГО СЕЛА — БУБНІВСЬКОЇ СЛОБІДКИ НА ЗОЛОТОНІЩИНІ.
НАВІТЬ ТВОРЧИСТЬ ЇХНЯ ЛЯКАЄ ВОРОГІВ...

ФОТОФАКТ

Синоптики оголосили на Черкащині «помаранчевий» рівень небезпеки, пообіцявши сильний сніг, хуртовини і ожеледицю на дорогах. Прогноз справдився повністю: по всій території області кілька днів тривала негода, яка спричинила затори на дорогах, різке зростання дорожньо-транспортних пригод, падіння десятків дерев, тимчасове відключення від електроенергії більше сотні населених пунктів області... Надзвичайники, поліція, медики, енергетики, комунальні служби і військові, залучені до боротьби зі стихією, з честю пройшли чергове випробування...

ВСТАНОВЛЕНО, ХТО КЕРУВАВ РАКЕТНИМ УДАРОМ ПО УМАНІ: СБУ оголосила підозру рашистському генералу

Служба безпеки збирала доказову базу на російсько-го генерал-лейтенанта Сергія Кобилаша – командувача дальньої авіації військово-повітряних сил РФ, який причетний до воєнних злочинів в Україні. Про це повідомляє УСБУ в Черкаській області.

Зокрема, посадовець віддав наказ на проведення ракетних ударів по житловому багатоповерховому будинку та автостоянці в Умані на Черкащині 28 квітня цього року.

Унаслідок ворожого обстрілу загинуло 23 місцевих жителя, серед них – 6 дітей. Також травмовано 9 людей, а одна особа і досі вважається зниклою безвісти.

Крім зруйнованої багатоповерхівки значних ушкоджень зазнали 7 прилеглих житлових будинків, 6 підприємств та 70 цивільних автомобілів.

За даними слідства, окупанти здійснили повітряний удар по місту двома ракетами Х-101, які були випущені з російського важкого бомбардувальника Ту-95МС.

Встановлено, що Кобилаш бере безпосередню участь у війні проти України з перших днів повномасштабного вторгнення РФ.

До цього воєнний злочинець «відзначився», коли командував бомбардуванням цивільної інфраструктури в Сирії та Грузії. За це отримав генеральське звання та зірку «героя Росії».

На підставі зібраних доказів слідчі Служби безпеки повідомили Кобилашу про підозру за ч. 2 ст. 28 та ч. 2 ст. 438 Кримінального кодексу України (порушення законів та звичаїв війни, поєднане з умисним вбивством).

Оскільки він переховується від правосуддя, тривають комплексні заходи для притягнення його до відповідальності

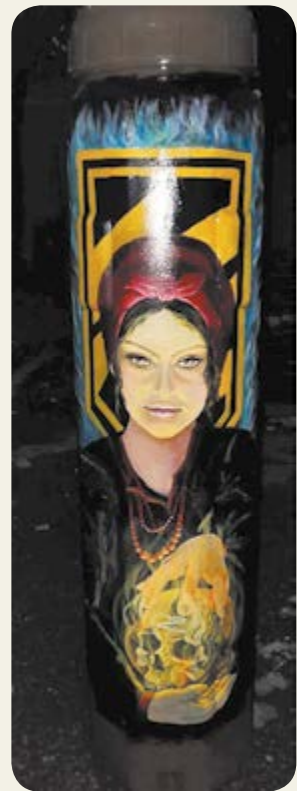
за злочини проти нашої держави.

Розслідування проводили співробітники СБУ в Черкаській області за процесуального керівництва обласної прокуратури.

УМАНЧАНКА ОБІЦЯЄ КАРУ КОЖНОМУ ОКУПАНТУ...

Тим часом, відома уманська художниця Анастасія Шенета прикрасила оригінальним розписом гілзу від боєзаряду, переданого їй львівськими бійцями ППО. На зображенні – українська відьма, яка задумливо крутить у руках череп із зображенням літери «Z» на лобі. Уманчанка переконана: кара наздожене кожного з окупантів, які прийшли на українську землю під знаком цієї рашистської літери, яка вже стала сучасним варіантом свастики нацистів...

МИ АБСОЛЮТНО РІЗНІ З ВОРОГАМИ...

Навіть творчість музиканта і художника, чиє «коріння» з козацької Бубнової Слобідки, лякає окупантів...

Листопад-2023, Херсонщина. Поплічники рашистів у розтягнутих спортивних штаних і брудних калошах зносять пам'ятник Жертвам Голодомору із зображенням, виконаним художником із Золотоніщини

Олександра Дубину, фронтмена черкаського музичного гурту «Сонце в кишені», у рідних Черкасах всі знають як філософа, романтика, поета й музиканта. Нині він – зі зброєю в руках і воєю проти несамолюбного ворога, який апрійшов на українську землю. На фронті навіть саме слово «фронтмен» тепер звучить зовсім інакше для нащадка козаків з Бубнової Слобідки черкаського лівобережжя...

Та у вільні миті військового життя він знову пише вірші – і перший сніг зустрів посвятою загиблим побратимам:

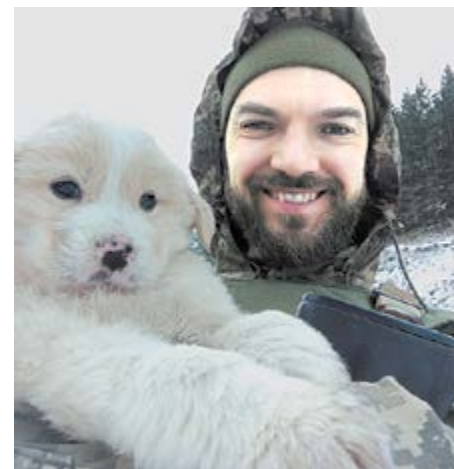
Моє серце рветься у грудях.
Це від того, що я Люблю...
Усі прекрасні сповнені миті
Усіх, хто був зі мною в бою

Моє серце палає у грудях,
Богом дана звучить струна.
Я завжди пам'ятаю і всюди
Тих, кого вже поруч нема...

І злітаючи високо вгору,
Б'ється в грудях лагідних птах.
Моє серце служить людям,
Моє серце любить життя!

Тим часом, на тимчасово ще окупованій території Херсонщини російська солдатня і їхні поплічники заповзялися зносити пам'ятники жертвам Голодомору – напередодні відзначення 90-річчя цього геноциду українців. Українські і світові агенції опублікували фото двох бомжуват(н)ого вигляду типів, які з кувалдою зносили пам'ятний знак жертвам Голодомору у херсонському селі Балашеве. На пам'ятнику було знамените зображення матері з дитиною, загиблих від Голоду. Це зображення повторює величний пам'ятник Жертвам Голодомору в Києві, біля Михайлівського Золотоверхого монастиря. Автор зображення – народний художник України Василь Перевальський, уродженець вищезгаданого села Бубнівська Слобідка на Золотоніщині.

Як не крути, а нащадки лівобережних наддніпрянських козаків вдало дістають ворога – і силою мистецтва, і крицею зброї...

Листопад-2023, дець за сотні кілометрів від Черкас. Босць ЗСУ Олександр Дубина і «рядовий Умка» - пес, якого бійці приютили від холоду й голоду...

• 5 грудня – День волонтера

ЮРІЙ ТКАЧЕНКО: «ВОЛОНТЕРСЬКА ДОПОМОГА – ЦЕ ПРЯМІ ІНВЕСТИЦІЇ В ПЕРЕМОГУ!»

Більшість з тих, хто керував Черкаською облдержадміністрацією після 2014 року, залишали і Черкащину невдовзі після того, як залишали посаду. Юрій Ткаченко, який очолював область у 2014-2018 роках, весь час продовжує жити й працювати на Черкащині.

В часи, коли Юрій Ткаченко очолював облдержадміністрацію, допомагати доводилося і вимушеним переселенцям, і військовим. Проте виклики сучасності абсолютно не співставні за масштабами...

В часи, коли Юрій Ткаченко очолював облдержадміністрацію, допомагати доводилося і вимушеним переселенцям, і військовим. Проте виклики сучасності абсолютно не співставні за масштабами...

У розмові з Юрієм Олеговичем, співзасновником інвестгрупи «Time» і волонтерських благодійних фондів, які наближають українську Перемогу, ми переконалися у його впевненості в хороших перспективах області й України в цілому. Разом з тим, під час розмови він постійно наголошував: збавити оборти у допомозі армії і розбудові майбутнього економіки – означає пряму загрозу цим перспективам...

- Вже скоро два роки, як відлік часу ведемо від 24 лютого 2022 року. Тому перше запитання – традиційне: як Ви зустріли перший день повномасштабного вторгнення росії?

- О 6-й ранку мені зателефонував Любомир Дикун, віце-президент Асоціації виробників молока. Сказав, що його рідну Умань обстрілюють росіяни. Тому сприйняття війни було абсолютно реалістичним – вибухи лунали не десь далеко, а на Черкащині... Зразу ж зібралися з друзями й партнерами на офісі в Черкасах, обговорити, як нам діяти, чим ми можемо допомогти обороні. Невдовзі зателефонував тодішній голова ОДА Олександр Скічко – попросив допомогти автотранспортом для термінового забезпечення виконання певних завдань військовими. А вже ввечері того ж дня я був на одному з об'єктів, який потребував першочергового захисту. Там зустрів давніх друзів, з якими спілкувався у «зоні АТО», - Сергія Лугерю, Олексія Ющенка та їхніх побратимів. По настрю військових і по тому, як бізнес і волонтери об'єдналися для допомоги – вже в перший день зрозумів, що вистоїмо...

- Що з попереднього Вашого досвіду в поїздках на Донбас у «зону АТО» знадобилося у першу чергу?

- Ситуація, в яку ми всі в Україні потрапили, була не схожою ні на що з попереднього досвіду. Разом з тим, знадобився досвід абсолютно усіх попередніх років, усі контакти і знайомства – і мова не лише про досвід допомоги з 2014 року армії і цивільним на Донбасі. Мені з друзями і бізнес-партнерами допомогло у першу чергу те, що ще до початку повномасштабного вторгнення ми успішно працювали у якості волонтерів, допомагаючи черкаським лікарням у часі епідемії Covid-19. Коли епідемія закінчилася, ми призупинили діяльність нашого Благодійного фонду «Черкаси VS Covid-19». Натомість після початку повномасштабної агресії росії швидко відновили діяльність Фонду, вже під назвою «Тероборона Черкаси-2022» - і вже маючи досвідчених у волонтерській справі людей та безліч корисних контактів в Україні і за кордоном. От тільки цього разу мова вже йшла не лише про ліки й медичнське обладнання для лікарень, а про безліч інших потреб для армії і вимушених переселенців із зони бойових дій, кількість яких постійно зростала... Головним викликом була саме масштабність того, що відбувалося.

- Разом з тим, масштабність викликів очевидно сприяла і збільшенню кількості контактів «союзників», які бажали б допомогти армії?

- Кількість друзів і партнерів волонтерська діяльність, звісно, теж додала. Але головне у цій справі – навіть не кількісний, а

якісний вимір. Кожен небайдужий до долі країни відкривав нові якості у собі самому і в друзях. Скажімо, для мене відкриттям стало, коли робітник, який допомагав нам у одному з суто мирних проєктів, став командиром роти на фронті. У мирні часи – один з найкращих зварювальників, на фронті він став не просто одним з найкращих снайперів, а й очолив цілий підрозділ...

У Золотоноші ми створили новий благодійний фонд – «ЗолотоНер» і він швидко згуртував навколо себе велику кількість компаній і підприємців. Цей фактор допоміг справитися з величезним потоком біженців у перші дні і з обсягами допомоги, які потребувала армія, добровольчі формування та інші структури.

Потужно спрацювала і працює нині Бла-

годійна організація «Фонд Допомоги і Надії» в Черкасах. Оновили чи налагодили нові контакти з багатьма партнерами не лише по всій Черкащині, а й з усієї країни – найбільше з Київщини та Волині. Скажімо, ми збирали ту кількість продуктів для відправки військовим і цивільним у зоні бойових дій, для перевезення якої потрібні були потужніші, аніж наші вантажівки – і ті ж волонтери не раз виручили нас транспортом у питанні формування колон з гуманітарною допомогою. Налагодити логістику допомогли і такі чудові партнери, як «Нова пошта» та «Розетка»...

З часом змінювалися пріоритети й акценти волонтерської діяльності. Скажімо, спочатку йшлося у першу чергу про тимчасове розміщення біженців у Золотоносько-

му й Черкаському районах (лише в одному санаторії розмістили водночас близько 500 людей), а потім - і про будівництво нового постійного житла для родин загиблих військовослужбовців. Спочатку, у перші дні «повномасштабки» я віддав друзям із Сил спецоперацій свій власний дальномір для стрільби, а мій син – свій квадрокоптер. А вже зовсім скоро ми з нашими партнерами з України, Польщі, Великобританії, Румунії і США вже вивчили, звідки можна швидко завезти бронжилети, шоломи чи значено більше тих же квадрокоптерів...

- Все це потребує серйозних коштів, навіть коли мова про одиничні екземпляри військового оснащення чи допомогу мінімальній кількості переселенців. А війна і так не сприяє прибуткам...

- Виходили з того, що якщо не допомагати армії – можемо втратити державу. А такі «збитки» не вимірюються жодними коштами. Мільйонні витрати на волонтерську

«Виходили з того, що якщо не допомагати армії – можемо втратити державу. А такі «збитки» не вимірюються жодними коштами...»

допомогу розцінюємо як прямі інвестиції в Перемогу, а отже – в надійний завтрашній день. Звичайно ж, наш аграрний, переробний і будівельний бізнес зазнали доволі сильного удару, - особливо в перші місяці, коли була порушена логістика, а безліч українських міст знаходилися під практично безперервним обстрілом. Ми не могли ні збути свою продукцію, ні скажімо доставити корм тваринам на наших фермах...

Ще до початку повномасштабного вторгнення ми розпочали будівництво трьох великих об'єктів – медико-діагностичного центру в Черкасах і двох переробних підприємств (виробництва круп і переробка кукурудзи) на лівобережжі області. Елеваторне обладнання для одного з цих підприємств було завантажене на Харківщині 23 лютого

2022 року, а вже наступного дня розпочалося російське вторгнення і такі обстріли, що стало не зрозуміло не тільки те, чи вдасться привезти обладнання, але чи й вціліє воно взагалі разом з машинами... До речі, евакуувати згодом устаткування допоміг наш земляк, начальник Генштабу ЗСУ Сергій Шаптала і нинішній очільник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець.

- Яка доля цих проєктів? Можна говорити про те, що найближчим часом економіка Черкащини матиме нові підприємства, чи все це «поставлено на паузу»?

- Попри все, ми рухаємось вперед. Німецький діагностичний центр, збудований нами в Черкасах, вже діє. Відносно ж агропереробних підприємств – то одне з них сподіваємось запустити вже в листопаді нинішнього, а інше – на початку наступного року. Фахівці з Туреччини, які мають здійснити монтаж обладнання, нарешті підтвердили, що прибудуть для виконання відповідних робіт – раніше через війну вони остерігалися їхати в Україну...

- Якими бачите найближчі перспективи України й Черкащини?

- Передбачення – невдячна справа, особливо в часі війни. Не намагаючись вгадати терміни, скажу лише, що абсолютно стовідсотково переконаний у Перемозі України. Саме тому, попри велику кількість друзів і партнерів у Європі та США, інвестгрупа «Time» буде нові підприємства саме в Україні. І в часі війни, і після неї Черкащині потрібні нові робочі місця і надходження до бюджету області.

Завжди згадую, як в часі першої хвилі вимушених переселенців з Київщини до нас додому приїхала на якийсь час родина однокурсниці моєї дружини. Спеціально не їхали далеко від рідних місць. Семеро людей і їхні три домашні тварини жили у нас вдома з місяць, але як тільки рашисти прогнали з-під Києва – родина зразу повернулася у рідне село Бабинці під Бучею. Ще й допомагали потім коштами іншим переселенцям, які приїздили на Черкащину зі Сходу.

Так і з українцями в цілому - їздити десь до Європи в гості і в справах добре, але жити добре тільки вдома, в Україні. У вільній і неподільній Україні, яка обов'язково пере- може!

БІЙЦІВ ЗОЛОТОНІСЬКОЇ ТЕРОБОРОНИ ПРЕДСТАВЛЕНО ДО ОРДЕНУ «ЗА МУЖНІСТЬ»

«Покемон», «Кліщ», «Хохол» та «Майй»... Обличчя Героїв нашого часу.

Ця четвірка разом з побратимами із рідного 157 батальйону 118-ї окремої бригади тероборони кілька тижнів тому «дала при-

курути» солдатам ерефії.

Дали так, що ті певно, досі згадують. Звісно, не всі... Багато хто з окупантів на завжди залишився в землі Донбасу після зустрічі із Золотоніською теробороною.

Попри те, що під час бою кількох наших поранили, хлопці ні на крок не відступили і відбили кілька штурмових хвиль противника. Після значних втрат окупанти відійшли.

Усіх військовослужбовців 157 батальйону 118 окремої бригади Сил ТРО, які брали участь в тому бою, представлено до державної нагороди України - орден «За мужність» III ступеню.

СЕЛЯНИ КРУПСЬКОГО ОТРИМАЛИ ПОДАРУНКИ ДО ДНЯ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

400 продуктивних наборів, до яких увійшли м'ясна тушкованка, олія і крупи – бо як же без круп для пайовиків і працівників ПП «Крупське»?..

Підтримка у наш час дуже важлива. Кожна допомога – це в першу чергу увага та можливість почути про наболіле і вчасно відреагувати на проблеми оточення.

Підприємства Золотоніщини ПП «Крупське» (с. Крупське) та СТОВ «Воля» (с. Бубнівська Слобідка) до Дня працівників сільського господарства, що цього року відзначався 19 листопада, підготували та передали продуктивні пакунки для більш ніж 1200 родин, які причетні до діяльності господарств.

СТОВ «Воля» підготувало майже 5 тон продуктивних наборів. Працівниця господарства Інна Стецюк (на фото) каже, що окрім майже 900 пакунків з олією, крупами, макаронами і цукром, орендодавцям і колегам передали сортову картоплю на посадковий матеріал.

У СТОВ «ПЕРЕМОГА» ВІДЗНАЧИЛИ НАЙКРАЩИХ ПРАЦІВНИКІВ

Весь цей рік команда СТОВ «Перемога», окрім праці на землі, не припиняла підтримку наших воїнів. Щомісячно «Перемога» виділяє десятки і сотні тисяч гривень на підтримку ЗСУ, ТрО, мобілізованих працівників.

Перед Днем працівника сільського господарства адміністрація господарства зв'язалася з кожним мобілізованим працівником, дізналася про їхні потреби. Зимові спальні мішки, термобілизна, захисні шоломи, обладнання – це все вже допомагає військовим із Золотоніщини нести службу.

Другий рік війни ще важчий, аніж перший. Все нові й нові виклики вимагають максимальної концентрації та самовіддачі. Цієї весни керівництвом підприємства було прийнято вольове рішення – почати додатково обробляти ще 900 га землі, збільшивши земельний банк господарства до 3000 га. Це наклало на кожного з працівників додаткову відповідальність, адже навантаження зросло у півтора рази.

Закладено 6300 т сінажу 16 т силосу, зібрано 700 т ріпаку, 3000 т соняшнику, 300 т проса і наближаємося 8000 т кукурудзи. Корови на молочно-товарній фермі дають більше 34 л молока на одну дійну корову, загальний надій – більше 26 тонн молока на добу!

Що стоїть за цими цифрами? Люди, які самовіддано працюють, з любов'ю ставляться до праці і своєї землі.

– Рік був дуже сприятливий на гарну погоду і ми отримали гарний врожай по усіх культурах. Але цей врожай потрібно вчасно зібрати і це завдання професійно успішно виконали комбайнери, – говорить директор господарства Дмитро Соломаха.

Велика команда працює на полі, збираючи збіжжя. Скажімо, Євген Прима цього року опанував новий комбайн – силосний. Хоч спочатку противився і не хотів, але опанувавши техніку, більше не хоче її змінювати.

Богомол Сергій Петрович вправно збирає вирощену пашню з нив, раціонально обираючи маршрут руху по полю. Після збирання врожаю його потрібно довести до місця зберігання.

«Я хочу відзначити самовіддану працю нашого автопарку, які маючи, відверто кажучи стару техніку та перебої з постачанням запчастин зуміли доставити рекордний врожай на склади. – продовжує Дмитро Миколайович. - Регурецький Іван Віталійович – не просто незамінний водій, а й чудовий слюсар, який постійно підставляє плече допомоги військовим – ремонтуючи їхні авто».

Прийом з поля врожаю і доробка - наступний важливий процес. У цій ніші керівник господарства відзначив весь колектив пункту обробки сировини, а особливо Хар-

ченко Наталію В'ячеславівну, яка не змогла навіть приїхати на професійне свято, адже зараз вона заклопотана керуванням процесом сушіння кукурудзи. Наталія Андрійко має не менш відповідальну місію на підприємстві, - дбає про те щоб усі працівники були нагодовані смачною їжею...

Приймання зерна - перший етап перед передачею на склад зберігання. Не менш важливим є й наступний – доробка зерна. За високу результативність і фаховість було відзначено Коваленка Володимира Анатолійовича, керівника лінії доробки зерна.

Від відзначення працівників, які працюють над вирощуванням та збором врожаю, Дмитро Соломаха перейшов до однієї з ключових ланок виробництва кормів:

Дігтяренко Олександр Васильович – водій навантажувача, який майстерно та досвідчено укладає силос.

Інвестиції в будівництво доїльних залів і закупівлю поголів'я дають ефект лише тоді, коли на молочно-товарній фермі працюють професіонали. За короткий час ми зуміли сформувати потужну команду фахівців – говорить керівник господарства Дмитро Соломаха. Заохочено працівників: Омельника-Курятника Віктора, Регурецьку Галину Іванівну, Грищенко Світлану, Карпич Тетяну, Фірсову Тетяну, Гончаренка Юрія.

Також привітаннями та словами вдячності відзначили працівників Лукашівської ферми: Задорожно Олесю, Гузмілов Сергій.

В цей день слова вдячності лунали не лише від керівництва, а і від усього колективу головному енергетику – Марченку Олегу В'ячеславовичу.

- Служба енергетики довгий час залишалася поза увагою, проте минулого року,

у період відключень світла вони показали свій професіоналізм та самовідданість справі – акцентував Дмитро Миколайович.

Також відзначили працівників господарства, завдяки праці яких інфраструктура підприємства ремонтується швидко та якісно, техніка повертається в роботу у найкоротші терміни, а спільне майно надійно охороняється: Кулик Олександр Миколайович – зварювальник; Щербина Володимир Григорович - головний інженер; Матвієнко Іван Михайлович – спеціаліст служби безпеки.

До привітань працівникам СТОВ «Перемога» долучився і багаторічний директор господарства Зінченко Григорій Федорович: «Мені надзвичайно приємно вітати вас з Днем працівника сільського господарства. Я щиро вам вдячний за ті роки, які ми пліч-о-пліч працювали та розвивали наше господарство. Тішусь, що не зважаючи на труднощі, ми змогли закласти міцний фундамент для розвитку підприємства. Бажаю кожному із вас міцного здоров'я, а нашим працівникам, які взяли до рук зброю найшвидшого повернення додому з Перемогаю», – сказав Григорій Федорович.

Також подякував трударям і співзасновник підприємства Юрій Олегович Ткаченко: «В першу чергу, дякую нашим воїнам, - за те, що ми маємо можливість працювати на рідній українській землі. Хочу подякувати ветеранам господарства, які стояли біля витоків і розбудовували його. Дякую персонально кожному із вас за ту неоцінену працю, яку ви робите у цей непростий час.

ХВАЛА РУКАМ, ЩО ПАХНУТЬ
ХЛІБОМ!»

6-РІЧНИЙ ЗОЛОТОНІСЕЦЬ ПОДАРУВАВ ВІЙСЬКОВИМ ДЖИПА І ОТРИМАВ ШЕВРОН «РАБІВ ДО РАЮ НЕ ПУСКАЮТЬ»

Цей «Ніссан» вирушив на фронт не порожнім – з генератором, газовим балоном та багатьма іншими корисними на фронті речами

Матвій Брус знає справжню ціну цьому шеврону, врученому бійцями 57-ї ОМБр...

Найзнаменитішому хлопчаку Черкащини Матвію Брусу днями виповнилося 6 років. Зірка соцмереж, який торік прославився завдяки своїй кумедній розповіді про Великдень («Скоро вже буде Паска, купуй м'ясе й ковбаску»), видав новий хіт. Цього разу хлопчик заявив, що скоро вже буде не «Паска», а Різдво - нове відео з хлопчиком розмістив у TikTok його батько, фермер із Золотоніського району Володимир Брус.

Маленький українець з'явився перед камерою на своїй «фірмовій» локації - розповів про своє життя посеред поля, на якому працювали його родичі. Цього разу дитина розповіла, на яке свято вже слід чекати українцям. Мало того, Матвій дав пораду: «Скоро вже буде Різдво, друзі. Так що утеплійтеся», - сказав хлопчик. Також Матвій поділився радісною новиною. У нього випали перші молочні зуби, а тому дитина щиро посміхалася на камеру, але точно не на «усі 32». При цьому хлопчик розповів жарт від свого діда. Нове відео з хлопчиком знову миттєво «завірусилося». У TikTok його проста і щира розповідь має шалений успіх і вже збрала майже 4 мільйони переглядів. У

коментарях фани пишуть, що Матвію вдалося повторити успіх свого мему «Скоро вже буде Паска».

У жовтні «Козацький край» вже розповідав про позашляховик, який Матвій і Володимир Брус подарували бійцям 43-ї окремої артилерійської бригади. Напередодні свого 6-річчя Матвій знову передав чергове авто, джип «Ніссан» для воїнів ЗСУ, - куплений за гроші, які задонатили підписники його і батькової сторінок у соцмережах.

У свій День народження і сам Матвій отримав багато подарунків, але найоригінальнішим стало подвійне вітання юного українця бійцями 57-ї окремої мотопіхотної бригади імені кошового отамана Костя Гордієнка. Спочатку в момент отримання «Ніссана» на Золотоніщині військові вручили хлопцеві взамін шеврон із написом «Рабів до раю не пускають», а потім - ще й записали відео вже з передової, де після впробувань позашляховика записали відеовітання імениннику і висловили щиру вдячність 6-річному «Брусу Матвію Володимировичу - за те, що він так нам допомагає!»

А тим часом хлопець з батьком не зупиняються - тепер вони збирають кошти вже на пікап для 32-ї окремої механізованої бригади...

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ З ПОЛЬЩІ ПЕРЕДАЛИ БІЛЬШЕ 1000 ОКОПНИХ СВІЧОК ДЛЯ ЧЕРКАСЬКОЇ ТЕРОБОРОНИ

Юні українці з Черкас і Канева, які нині навчаються у місті Члухув (Поморське воєводство, Польща), виготовили 1105 окопних свічок для ЗСУ. У роботі дітям допомогли батьки та викладачі польського освітнього закладу.

У дні, коли Україну максимально засипало снігом, волонтери доправили та передали військовослужбовцям 118-ї окремої бригади територіальної оборони цей «теплий вантаж» разом із листівками і малюнками від маленьких черкашан з Польщі - з побажаннями швидкої Перемоги над ворогом...

САПЕРИ З ЧЕРКАЩИНИ ПРИВІТАЛИ ХЕРСОНСЬКОГО ХЛОПЧАКА З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

Сапери з Черкащини, які наразі виконують завдання з розмінування на деокупованих територіях Херсонської області, здійснили мрію 8-річного місцевого хлопчачка.

Країна-агресор відібрала у родини українського хлопчика не лише житло, а й дитинство. Аби хоч трішки розрадити й порадувати Тимофія, сапери, які дізнались про те, що у хлопчика день народження і вияснили його давню мрію, не пропустили нагоди її здійснити.

Рятувальники привітали малого іменинника, подарувавши йому омріяну гру PlayStation.

З опублікованого на сторінці ГУ ДСНС в Черкаській області відео видно, що на прохання малого він зміг ще й приміряти бронезилет і потримати в руках міношукач. Можливо, коли хлопчик виросте, він теж стане сапером, - на жаль, після цієї війни роботи для тих, хто розміновує загаджені райони території, вистачить на довгі роки...

ФІЛЬМ «СТОРОЖОВА ЗАСТАВА» ВКЛЮЧИВ «МАШИНУ ЧАСУ»...

Відзнятий за книгою уродженця Золотоніщини, фільм-фентезі напроорокував протистояння новітнім ворогам зі сходу...

Нині - чергова річниця гучного скандалу з черговою спробою «руського міра» поцупити українське. У грудні 2017 року компанія Kinogov додала український фільм «Сторожова застава» для легального перегляду на Amazon Video, але фільм було викладено не з оригінальною українською доріжкою та англійськими субтитрами, а з російським дубляжем та англійськими субтитрами. Користувачі Amazon Video відразу поскаржилися на це у своїх коментарях до фільму і врешті компанія виправила це та оновила реліз, замінивши російський дубляж на оригінал українською з англійськими субтитрами перед самим Новим роком - 31 грудня 2017 року.

Секрет спроби «рускоязычія» простий: український молодіжний фентезі-фільм «Сторожова застава» не лише встановив рекорд касових зборів вітчизняного кіно, а й мав великий успіх за кордо-

ном - як у цивілізованих країнах Європи, так і у молодіжній аудиторії Білорусі та Росії.

Пригоди українського юнака, який з нашого часу потрапляє в часи Київської Русі, було відзнято за мотивами книги уродженця Черкащини Володимира Рутківського. Цікаво, що літописне місто Римів, куди переноситься його персонаж, на переконання більшості істориків знаходиться саме на місці Великої Бурімки (сучасний Золотоніський район Черкащини), де народився Рутківський - у 1977 році археологи розкопали тут давньоруське городище...

Фільм дав старт багатьом молодим

акторам, які стали впізнаваними. Зокрема, відомий на всю Україну та за її межами казкар з Умані Сашко Лірник відзначив гру актора другого плану - друга головного героя фільму Вовки. Коли Лірник назвав його чудовим актором, «органічним і цільним» - казкар не знав, що говорить про земляка з Черкащини, 17-річного актора-початківця з Канева Владислава Порожнього...

Актор Олег Волощенко, який зіграв Іллю Муромця, був розчулений, коли на презентації в столиці до нього підійшов сучасний морський піхотинець, Герой України за бої на Донбасі, потиснув руку, прочитував

фразу з фільму, сказану в момент битви проти ординців: «Ми - на своїй землі!» і подякував акторові за роль. В останні дні 2022 року в бою проти російських окупантів загинув талановитий режисер монтажу Віктор Онисько, який знімав фільми «Черкаси», «Захар Беркут» і ту ж «Сторожову заставу» - фраза «Ми на своїй землі!» була священною і для нього...

Актор Владислав Порожній у перші дні повномасштабного вторгнення був у теробороні в рідному Каневі, нині ж знову грає ролі у столичному Театрі на Печерську і знімається в кіно. Зокрема, у Новому, 2024 році, кавіця можна буде бачити у фільмах «Буча» по перші дні повномасштабного вторгнення новітніх варварів зі сходу та у фільмі «Киснева станція», присвяченому лідеру Меджлісу кримських татар Мустафі Джемільову. До речі, цей фільм нинішньої осені вже було презентовано на міжнародному кінфестивалі в Таллінні.

ЄДИНИМ УКРАЇНЦЕМ НА ПЕРШІЙ ОЛІМПІАДІ 1896 РОКУ БУВ СПОРТСМЕН ІЗ ЗОЛОТОНОШІ

126 років тому, на Першій Олімпіаді, відкритій 6 квітня 1896 року в Афінах, єдиним учасником з України був Микола Ріттер із Золотоноші.

РІК «ЗОЛОТОЇ ЛИХОМАНКИ» У США І ДАВКИ З-ЗА ПИРІЖКІВ У РОСІЇ СТАВ РОКОМ ПЕРШОЇ У СВІТІ ОЛІМПІАДИ

У США 1896 року настав час «золотої лихоманки» Клондайку, яка охопила понад 100 тисяч людей. 4 тисячі з них змогли знайти золото Клондайку, з них менше сотні справді розбагатіли. Зрештою, лише декілька із тих шукачів золота зуміли зберегти й примножити багатства. До 1903 року тут було видобуто близько 570 тонн золота – Клондайк зі штату Юкон став символом можливості швидкого збагачення.

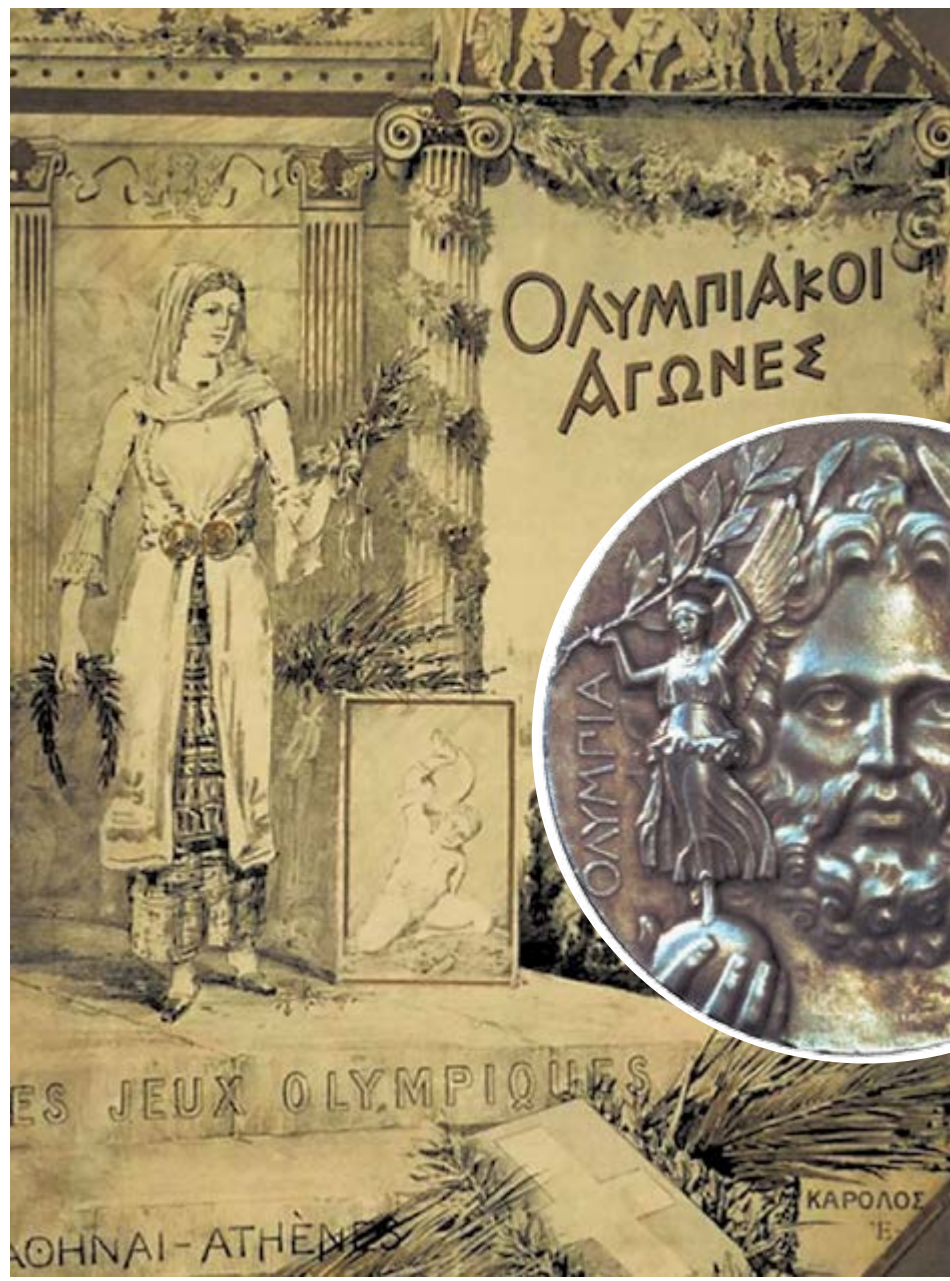
Тим часом Росія відзначилася рекордом в іншому. Під час торжеств на честь коронації імператора Ніколая Другого на Ходинському полі на околиці Москви у страшній давці, яка виникла серед тих, хто товпився за дармовою їжею і випивкою, тільки за офіційними даними загинуло 1389 людей і майже дві тисячі отримали травми і поранення. При цьому жодні веселощі з приводу коронації «вєлікого правітеля Москви» так і не було скасовано: на Ходинському полі давали концерт, а в царському палаці відбувся бал. Сам же господар Кремля у своєму щоденнику в той день найбільше скаржився... на погоду – йому було спекотно, а кількість роздавлених «рассеян» його не цікавила. Ось як цар писав про вірних йому москвичів і про свій бал (царський правопис збережено): «Толпа, ночевавшая на Ходынском поле, в ожидании начала раздачи обеда и кружки, наперла на постройку и тут произошла страшная давка, причем, ужасно прибавить, потоптано около 1300 человек!.. Завтракали, затем Аликс и я отправились на Ходынку на присутствие при этом печальном „народном празднике“... Смотрели из павильона на громадную толпу, окружавшую эстраду, на которой музыка все время играла гимн и „Славься“. Переехали к Петровскому, где у ворот приняли несколько депутатов и затем вошли во двор. Здесь был накрыт обед под четырьмя палатками... Обойдя столы, уехали в Кремль. Обедали у Мама в 8 ч. Поехали на бал к Montebello. Было очень красиво устроено, но жара стояла невыносимая».

На фоні «золотої лихоманки» у США і масової давки за дармовими пиріжками в Росії найкращий вигляд мала Європа, де зібралися жадібні не до коштовностей чи дармової їжі, а до спортивної слави і видоци. У тому ж 1896 році, з 6 по 15 квітня у грецьких Афінах пройшли Перші Олімпійські ігри сучасності. За змаганням 241 спортсмена з 13 країн світу з'їхалися спостерігати понад 60 тисяч глядачів. Одним з перших олімпійських учасників став і Микола Ріттер з черкаської Золотоноші.

6 квітня 1896 року, в день, коли Пасхальне свято співпало у даті в православних, католиків і протестантів, король Греції урочисто відкривав Першу Олімпіаду – спортивне свято, відроджене після того, як ще 522 року римський імператор заборонив його своїм указом як пережитки язичництва.

ПЕРША ОЛІМПІАДА

На стадіоні в Афінах під час відкриття вишикувалися спортсмени перших 13 країн-учасниць. Російську імперію не враховували, бо формально від неї був один-єдиний

І на афіші, і на медалі перших олімпійських ігр було зображення жінки, хоча до спортивних змагань тоді допустили виключно чоловіків...

спортсмен – київський журналіст Микола Ріттер.

Майбутній олімпієць народився 27 серпня 1865 року в Золотоноші – у родині відставного поручика зі звичним для місцевих ім'ям, але з німецьким прізвищем – Сергія фон Ріттера та доньки міського голови Золотоноші Софії. Після навчання 23-річний Микола Ріттер подався на службу до казенної палати в Києві. Але чиновницька кар'єра мало цікавила юнака – син поручика багато часу витрачає на заняття стрільбою, фехтуванням і боротьбою. Зрештою, веселий і енергійний здоровань пише заяву на звільнення – в день, коли дізнається, що в Афінах буде проведено перше відроджене свято давньогрецької Олімпії.

У Російській імперії Олімпіадою страшенно зацікавилися спортсмени, але аж ніяк не чиновники. На їхню апатію регулярно наштотувалися всі ініціативи єдиного від Російської імперії члена першого Міжнародного олімпійського комітету – українця, уродженця Полтавщини, генерала Олексія Бутовського.

На всю тодішню імперію тільки у Києві, Одесі та Петербурзі спромоглися підготувати команди до участі в Олімпіаді. Зрештою, через повну відсутність фінансування для киян ті петербуржців, до Афін вирушила тільки команда одеситів, та й ті розвернулися додому, доїхавши лишень до Константинополя – на подальшу подорож не виста-

чило грошей. Єдиним, хто таки добрався до Афін, був Микола Ріттер – на той час уже журналіст газети «Кієвлянин».

В Афінах Микола подав заявку до секретаріату Олімпіади на участь у змаганнях з греко-римської боротьби, фехтування на рапірах і стрільби з карабіна. На відбіркових змаганнях він стає переможцем серед борців, а всі кулі українця лягають точно в пересувні мішені. У своїй першій кореспонденції з Афін для «Кієвлянина» Ріттер пише: «Сьогодні вранці, на свій подив, я побачив власне зображення в різних позах в усіх великих газетах...» Та вже наступного дня він припиняє змагання, не особливо афішуючи причини, хоча й залишається як кореспондент газети до самого завершення Олімпіади. Вже пізніше Микола розповів друзям-киянам про те, що причин насправді було дві. Перша – те, що загубив подарований мамою в Золотоноші щасливий медальйон і не захотів без нього продовжувати змагання. Друга – те, що за «дружньою порадою» спортсменів-суперників спробував лікуватися місцевим грецьким вином від наслідків морської хвороби, яка мучила його після далекої подорожі. А оскільки до того практично зовсім не вживав спиртного, то легке для пиття, але тяжке для голови сухе вино вибило його зі спортивної колії, хоча проб на допінг у той час ніхто й не проводив.

Це не завадило підприємливому журналістові після повернення додому разом

із професором Лесгафтом вирушити по містах і містечках імперії з лекцією «Фізична досконалість, тілесний розвиток, полювання і спорт. Олімпійські ігри 1896 року». Ціна квитка на лекцію була вивірена до копійки – 5 рублів 30 копійок, по 2,65 на лектора. Одночасно Ріттер бере кілька листів до міністерства освіти з пропозиціями створення «Російського комітету тілесного виховання та народного оздоровлення». Чиновники не знаходять на втілення цих ідей ні коштів, ні натхнення... 1897 року Ріттер взяв участь у Міжнародному олімпійському конгресі у французькому Гаврі, видав у Петербурзі книгу, присвячену атлетичному спорту, вступив до атлетичного товариства графа Рібоп'єра. Разом з Олексієм Бутовським він таки зумів зібрати в Петербурзі представників російських спортивних і гімнастичних товариств для обговорення підготовки до Другої Олімпіади. Та з цього знову нічого не вийшло – Олімпіада 1900 року в Парижі знову пройшла без представників допотопної й старомодної імперії. Ріттер ніколи не зраджує спорту, але більше не намагається пробити чиновницьку байдужість.

ДО РЕЧІ...

Тільки на П'яті Олімпійські ігри в Стокгольмі (1912 рік) спортсмени з Російської імперії таки добралися – посприяв особисто цар, якому хотілося помпезно відсвяткувати 100-річчя перемоги над Наполеоном і 300-річчя імператорського Дому Романових. Натомість участь 200 спортсменів, відправлених до Стокгольму, обернулася жалюгідною поразкою Росії, прозваною Журналістами всього світу «спортивною Цусімою» – за аналогією з недавнім розгромом російської Тихоокеанської флотилії кораблями Японії.

Поразки переслідували росіян в усіх видах спорту. В футболі першу ж гру вони програли команді Фінляндії, регіону, який вимагав тоді відокремлення від Росії. У зв'язку з цим виник курйоз, бо для команди-переможця піднімали національний прапор. У випадку з фінами це було знамено з левом, до якого росіяни випросили у Олімпійського комітету право примочувати водночас і свій імперський триколор. Коли ж фіни розгромили росіян, про триколор поруч з фінським прапором вже не йшлося... Наступна гра з німцями взагалі поставила для російських футболістів жирну крапку на мріях – вони програли з ганебним рахунком 0:16!

Невдача переслідувала навіть найкращих представників Росії. Велосипедист Борисов, який дві третини дистанції йшов другим, гепнувся в канаву й пролежав там непритомний, доки його не підібрав на воза з сіном шведський фермер, який саме проїздив у тій місцевості. А надія кінної команди росіян – бравий підпоручик Карл фон Румпель разом зі своїм конем звалився в яму з водою на смугу перешкод – кінь придавив вершника і зламав йому п'ять ребер.

Росія гримілася реваншем на наступній Олімпіаді, та Перша світова, розвал імперії, а згодом Друга світова війна надовго вибили її з колії...

ОЛЕЛЬКО ОСТРОВСЬКИЙ: СПІВЕЦЬ КОЗАЧЧИНИ І КОЗАК УНР

В часи новітньої Незалежності України, ще до Закону про декомунізацію сталася у Золотоноші подія, яку не надто хто й помітив в Україні – одну із вулиць перейменували з вулиці М.Островського... на вулицю О. Островського. Місто підтримало ідею директора місцевого краєзнавчого музею Михайла Пономаренка, який запропонував змінити назву з імені більшовицького письменника Миколи Островського, який до Золотоноші не мав ніякого відношення, на письменника УНР Олелька Островського, який народився і майже все життя прожив у Золотоноші...

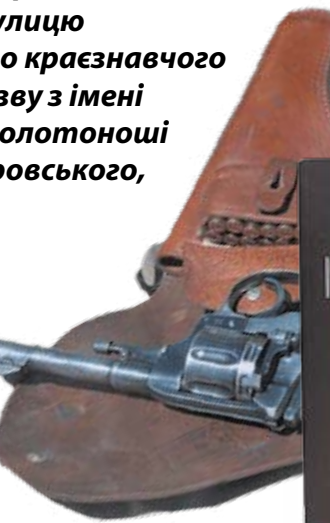
У книзі Василя Яременка «Літератури дивна течія» знаходимо базований на дослідженнях того ж Михайла Пономаренка виклад тієї короткої інформації, що залишилася про життя надзвичайно талановитого письменника, який залишив по собі чимало літературних творів. Багато з них уціліло – попри те, що автора було знищено репресивною машиною більшовиків.

Майбутній письменник народився 1880 року в Золотоноші, у родині повітового справника. Назвали його «княжим» давнім іменем Олелько – такою була форма імені Олександр в часи Київської Русі. Після закінчення історично-філологічного факультету Київського університету був писарем Мушкетерської нотарні в Золотоноші, входив до нелегальної патріотичної організації «Громада», керіваним Михайлом Злобінцевим. Став активним учасником революції 1905-1907 рр., яка на Золотоніщині мала ще й явні ознаки прагнення національного визволення. У цей час належав до Революційної Української Партії, а за улюблений твір мав брошуру «Самостійна Україна» ідеолога і лідера самостійницької течії українського руху Миколи Міхновського.

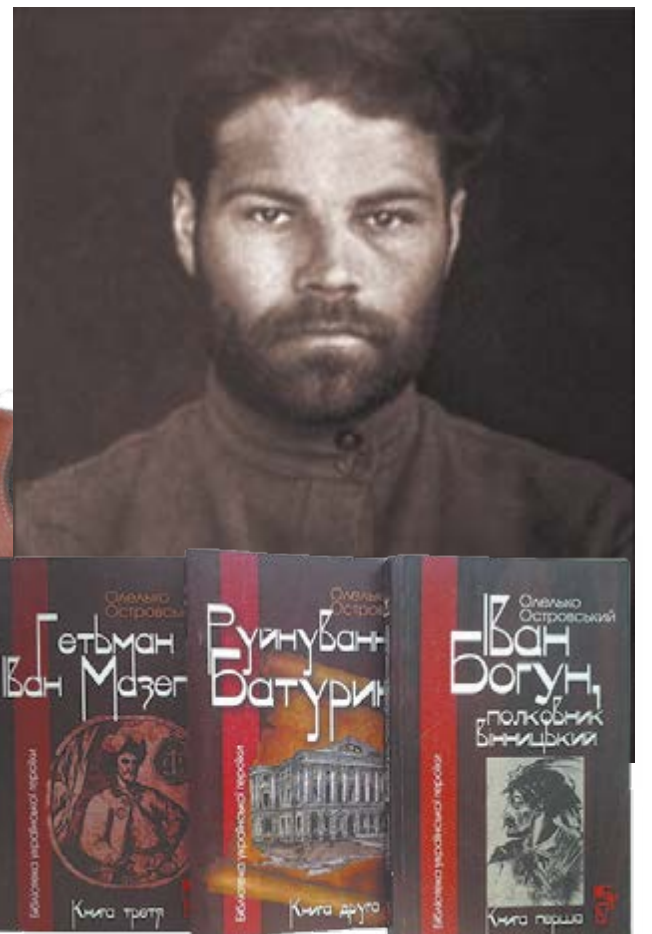
Перед Першою світовою Островський певний час працював актором Львівського українського театру в Коломиї, а з початком війни потрапив на фронт: спочатку Південно-Західний, а потім Кавказький. Причому, куди б його не закинула доля – всюди писав оповідання про рідний край і Козаччину. Скажімо, оповідання про бит-

ви Богдана Хмельницького під Корсунем і Жовтими Водами написав у Коломиї й Дрогобичі на Західній Україні, розповідь про козацького полковника Івана Богуна писав у Армавірі на Кубані, а оповідання «Полтава» і «Руйнування Чортомлицької Січі» написав, перебуваючи на Кавказькому фронті.

Лютневу революцію зустрів у Тифлісі (Тбілісі), а в серпні 1917-го повернувся до Золотоноші, став творцем і очільником «Золотоніського куреня» – військового формування, яке захищало повіт від набігів різношерстих загонів мародерів. Водночас створив у Золотоноші видавництво «Вільна думка», де видав друком драми «Гетьман Мазепа» і «Стрільці», п'єсу «Нірвана» та інші твори, здебільшого на тему історії України. «Під впливом Михайла Домонтовича, керівника нелегального гімназійного гуртка в Золотоноші та творів Олелька Островського, якими зачитувалися до екстазу, більшість місцевих гімназистів, вступивши до військ УНР, захищали її незалежність зі зброєю в руках», – пише Василь Яременко. Коли ж 1919 року в Золотоношу увійшли більшовицькі війська, Островський з дружиною і двома доньками переїхав до Полтави, знову став актором театру. Та й у Полтаві тоді лютувала «пролетарська диктатура». Книга Дмитра Солов'я «Розгром Полтави», видана у канадському Вінніпезі, зберегла розповідь свідка арешту Островського, Володимира Дубіва. Той пригадавав, як у Полтаві можна було потрапити під арешт тільки за те, що

Козак ХХ століття у своїх книгах возвеличив подвиг тих, на кого рівнявся...

на стіні портрет Шевченка висів...

У червні 1919 року у міському театрі Полтави «давали» концерт. На сцені Островський співав Шевченкове «Ой Дніпре мій, Дніпре, широкий та дужий!» Коли дійшов до слів «Оживуть гетьмани в золотім жупані, прокинуться доля, козак заспіва...», зі свого місця в залі раптом підірвався голова губвиконкому Яхніс Дробніс, який загорлав «Ету петлюровську сволочь нужно немедленно арестовать!» Арештували...

Почувши, що Островського збираються розстріляти, відомий письменник і правозахисник Володимир Короленко написав листа Голові Раднаркому Християну Раковському, де зокрема були слова: «Страда його, безсудна і несправедна, була б жорстоким викликом абсолютно законним почуттям українців». Короленко на жаль не знав, що розповсюджена чекістами інформація про те, що Островського перевезли до особвідділу в Києві – брехня. На той час, коли писався лист, письменника вже розстріляли, не вивозячи за межі Полтави. Очевидно, його тіло було серед 16 ек-

сгумованих, рештки яких виявили денікінці у серпні того ж 1919 року...

2008 року в газеті «Нація і держава» племінник Островського надрукував листа, у якому просив зголоситися родичів, якщо ті уціліли – адже десь мали жити доньки письменника. У тому листі наводиться інформація про те, що Островський працював з братами Тобілевичами і був кумом Саксаганського. Та й без того він уславив своє ім'я. Хоча десь загубилися декілька творів Островського, та 28 нарисів, казок, оповідань, повістей і драм, написаних ним у різний час, дійшли до наших днів. Відомий письменник і літературознавець Борис Антоненко-Давидович вважав Олелька Островського навіть талановитішим, хоча і менш популярним, ніж відомий співець Козаччини Адриан Кашенко.

В новітній час декілька творів Олелька Островського перевидані заново – в першу чергу «Руйнування Батурина» (цю книгу написав безпосередньо в Золотоноші у 1913 році), «Іван Богун» та «Гетьман Іван Мазепа»...

Ріка, якою ходили в похід війни князів з його романів, була визначальною для видатного письменника. Він народився на теплоході «Ратмир» на Дніпрі, а коли помер, Дніпром почав курсувати теплохід «Семен Скляренко»...

АВТОР «КНЯЖИХ» РОМАНІВ ПРО СВЯТОСЛАВА І ВОЛОДИМИРА, СЕМЕН СКЛЯРЕНКО НАРОДИВСЯ НА КОРАБЛІ

Нещодавно виповнилося 122 років з дня народження відомого українського письменника, нашого земляка Семена Скляренка (1901–1962).

Дід Семена Скляренка, також Семен, все життя прожив у Прохорівці Канівського району. Але вік потомственного козака Прохорівської козацької сотні був недовгим – в одному з кулачних боїв, які у ті часи були в моді, він загинув.

Старший з його синів, Дмитро, рано пішов працювати – матросом на річковий пароплав, згодом став на кораблі стерновим. Одружився з Євдокією Стояною, яка була з роду збіднілих дворян. Дівчина

закінчила Золотоніську гімназію і мала диплом учителя. Але вчителювала лише два роки – народила п'ятьох дітей, отож усе життя була домогосподаркою.

Молода невістка мусила жити в тісній хатині разом із свекрухою і п'ятьма ще не одруженими чоловіковими братами. Рятуючись від тісноти, у теплу пору року Євдокія плавала на кораблі по Дніпру разом з чоловіком-стерновим, який мав окрему каюту. Саме на кораблі «Ратмир», неподалік Кременчука, і народився Семен Скляренко. Хоча в документах місцем народження значиться село Прохорівка... Діти Скляренків вважалися освіченою,

прогресивною молоддю – всі вони закінчили Золотоніську гімназію. Семен першим організував у селі драмгурток, вів активну просвітницьку роботу.

Свої перші вірші й нариси Семен Скляренко написав у гімназії в Золотоноші, друкувався в пресі. У Прохорівці доклав багато зусиль, щоб вберегти бібліотеку Михайла Максимовича, зберегти дуб Шевченка.

Після армії Скляренко стає журналістом, відповідальним секретарем окружної газети в Черкасах (нині в цьому приміщенні – редакція газети «Черкаський край»). У 1927 році Скляренко переїздить до Києва, працює в республіканських газетах та

журналах. Написав багато оповідань, повістей, романів. У своїй творчості Семен Скляренко використовував матеріали з історії рідного краю, описував події, які відбувалися на Черкащині. Згадає у творах прізвища односельців по Прохорівці: Гурин, Мерега, Стоян; назви кутків села, річечок: Оріховка, Коноплянка, Савранка, Видумка, Узвіз, Кумина Коса, Киселівка. З любов'ю описує Дніпро. Він і сам любив на човні мандрувати цією величною рікою...

Вершиною творів історичної тематики стали романи про період зміцнення і розквіту Київської Русі – «Святослав», «Володимир». На жаль, трилогію письменник не встиг завершити – написано лише кілька глав третьої книги «Ярослав».

У роки Другої світової війни Семен Скляренко був військовим кореспондентом, нагороджений орденами і медалями. У післявоєнні роки продовжував письменницьку діяльність. Іменем Семена Скляренка названо вулиці міст і сіл. Довго курсував по Дніпру теплохід «Семен Скляренко»...

Ніна КИКОТЬ

ПРАВОСЛАВНИЙ КАЛЕНДАР

6 ГРУДНЯ —
ДЕНЬ СВЯТОГО МИКОЛАЯ
ЗА НОВИМ КАЛЕНДАРЕМ

День святого Миколая – важливе релігійне свято, популярне в різних країнах світу. Українці традиційно ставляться до нього з особливим трепетом, а діти обов'язково чекають на подарунки під подушкою.

Після переходу ПЦУ та УГКЦ на новоюліанський календар дати багатьох церковних свят змінилися. Змінилася дата й улюбленого свята всіх дітлахів. Українці святкуватимуть День Святого Миколая 6 грудня (замість 19 грудня, як було раніше). Тож святий відвідає українські домівки і покладе свої подарунки дітям під подушки в ніч проти середи, 6 грудня. Саме від цього дня розпочинається цикл зимових свят в Україні.

Святий Миколай був реальною людиною, народився приблизно між 270 і 286 роками в місті Патарі, що на півострові Лівія (нині Туреччина). Його батьки, Феофан і Нонна, були заможними людьми, справжніми християнами. Саме тому від самого народження вони ростили сина в релігійній атмосфері, охрестивши одразу, що в ті часи було рідкістю.

Миколай виріс аскетичним і доволі щедрим чоловіком, який намагався допомагати всім, хто цього потребував. У дорослому віці він переселився до міста Мира, де вирішив присвятити себе наукам. Але саме там його дядько, який був єпископом, висвятив племінника у священника. Незабаром після досягнення повноліття Миколай залишився без батьків. Весь свій спадок він витратив на допомогу біднякам, приносячи до їхніх будинків іграшки, теплі речі тощо.

Всі свої справи Миколай робив таємно, але якось городянам все ж вдалося його вистежити. Дізнавшись, хто робить усі ці добрі вчинки, люди вирішили, що Миколай має стати їхнім єпископом. 325 року він навіть відвідав Перший Вселенський Собор у Нікеї за участі імператора Костянтина Великого.

Миколай встиг зробити чимало хороших справ за своє життя: він визволяв полонених, рятував від страти невинних, допомагав бідним, особливо дітям. Саме завдяки цьому він і став одним із найшанованіших святих.

Вперше святкувати День Святого Миколая почали в середньовічній Німеччині. Батьки традиційно дарували дітям ласощі, теплий одяг, іграшки, шкільне приладдя тощо. А щоб малюки повірили, що всі ці подарунки приносить святий, вони підкладали їх таємно і пізно вночі. Згодом звичай святкувати День Святого Миколая поширився на інші країни, зокрема сусідню Польщу, звідки, на думку істориків, прийшов до українців.

Прикметно те, що вперше Україні День Святого Миколая і День Збройних Сил України відзначатимуть одночасно. Хай допоможе Святий Миколай швидкій Перемозі Добра!..

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ
1 – 7 грудня

1 грудня 1717 р. народився Григорій КОНИСЬКИЙ, філософ, письменник, проповідник, церковний і громадський діяч.
1 грудня 1902 р. народилася Олександра СОКОЛОВСЬКА, легендарна отаман Маруся.
1 грудня 1991 р. український народ на референдумі проголосував за створення української держави.

2 грудня 1015 р. князь Ярослав МУДРИЙ посів у Києві великокняжий престол.
2 грудня 1104 р. рукоположений митрополит Київський Никифор Перший.
2 грудня 1958 р. помер Олександр ГРЕКІВ, начальний вождь УГА, командувач Армії УНР.
2 грудня 1991 р. полк зв'язку 13-ї армії підняв над своїм розташуванням синьо-жовтий прапор, проголосив про свій вихід з підпорядкування МО СРСР і став першим підрозділом, який присягнув на вірність українському народу.

3 грудня 1722 р. народився Григорій СКОВОРОДА.
3 грудня 1877 р. народився Степан РУДНИЦЬКИЙ, географ, картограф, засновник української наукової географії. Розстріляний більшовиками.
3 грудня 1989 р. в місті Прудентополіс (Бразилія) відкрито пам'ятник Тарасу Шевченку.
3 грудня 1991 р. незалежність України визнала Угорська Республіка, посольство Угорщини у Києві стало першим посольством іноземної держави в Україні.

4 грудня 1638 р. (за нов.ст.) козацька рада ухвалила в урочищі Маслів Став «Ординації Війська Запорізького реєстрового».
4 грудня 1938 р. у Хусті відбувся I з'їзд «Карпатської Січі», воєнізованої організації, створеної на Закарпатті членами ОУН.
4 грудня 1992 р. IV Всеукраїнський з'їзд Народного Руху України перетворив НРУ на політичну партію, а її головою обрав В'ячеслава Чорновола

5 грудня 1683 р. у битві під Кіцканами на Дунаї козаки гетьмана Степана Куницького розгромили ординців бей Яли-Паші.
5 грудня 1870 р. народився Олександр ЧЕХОВИЧ, український військовий юрист, генерал-хорунжий УНР.
5 грудня 1971 р. у столиці Аргентини Буенос-Айресі відкрили пам'ятник Тарасові Шевченку.

6 грудня – ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ.
6 грудня 1892 р. народився Роман-Микола ДАШКЕВИЧ, начальник артилерії корпусу Січових стрільців, генерал-поручник Армії УНР.
6 грудня 1895 р. народився Микола БУТОВИЧ, ад'ютант штабу 1-ї Сірої дивізії, графік і поет.
6 грудня 1919 р. розпочався Перший зимовий похід Армії УНР.

7 грудня 1870 р. помер Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ, композитор, автор музики гімну «Ще не вмерла Україна».
7 грудня 1892 р. народилася Олена СТЕПАНІВ, український історик, географ, громадська діячка, перша в світі жінка, офіційно зарахована на військову службу офіцером, хорунжий УСС, чотар УГА.
7 грудня 1900 р. народилася Катерина БІЛОКУР, майстер українського народного живопису, одна з найкращих представниць «наївного мистецтва».

